

CSORDÁS LÁSZLÓ:

A TÚZRE VETETT RADNÓTI

– EGY BESZÁMOLÓ MARGÓJÁRA –

Mielőtt rátérnénk konkrét tárgyunkra, szükségesnek látszik a kultúra fogalmának meghatározása, hiszen ez jelentheti számunkra a kiindulási alapot. A kultúratudományok (angolul: cultural studies) már megjelenésükkor igyekeztek kielégítő, a mai állapotokat is figyelembe vevő módon megalkotni egy érvényesnek tekinthető kultúrafogalmat. Több-kevesebb sikerrel, tehetjük hozzá egyből, hiszen a kultúra szónak eleve több jelentése van – használatától függően –, és kevésbé hajlamos az intézményesülésre, mint a művészetek vagy maga az irodalom. Számomra Michael Ryan közelmúltból eredő megfogalmazása jelenti a kiindulási pontot, ha a kultúráról gondolkodom: „Egy mai analógiával élve: a kultúra életünk szoftvere. Ez a program életmódunk, bizonyos szokásaink halmaza, amely előre determinálja azt, hogyan gondolkodunk és cselekszünk. Mindeközben ez egy alakítható, újraírható rendszer, amelyet feldolgozhatunk és újraalkothatunk életmódunkkal, kreativitásunkkal. A kultúra ilyen szempontból inkluzívabb (befogadóbb) fogalom, mint a művészet, amely az emberi kreativitás másik elnevezése, hiszen [a kultúra] mindennapi életünk része és nem szükséges hozzá intézményi legitimáció” (Michael Ryan, *Cultural Studies: A Practical Introduction*, Wiley–Blackwell, 2010.). Továbbgondolva ezt az analógiát – és immár rátérve tárgyunkra is – azt mondhatjuk, ha nyilvános könyvégetést rendeznek egy adott kultúrkörben, az azt jelenti, hogy valami baj van a használatban lévő szoftverrel, másképp fogalmazva: hiba csúszott a programba.

Most pedig feltehetjük a kérdést: miért volt szükség erre a rövid bevezetőre, illetve bizonyos szempontból kitérőre? Azért, hogy egyáltalán meghatározott fogalmi keretek között maradván tudjunk beszélni egy – kulturális értelemben vett – barbár tettről: Magyarországon ugyanis nemrég Radnóti-kötetet égettek, rituálisan. Ezt a tényt olvasva kétféle etikai alapállás jelenhet meg rögtön: az egyik a közöny, a másik a felháborodás. (Illetve elképzelhető egy harmadik is, az egyetértés, de ezt a lehetőséget valamilyen nemzeti minimum hagyományában gondolkodó, a kultúrával kapcsolatosan valamiféle érzékenységet is mutató ember biztosan elveti.)

Nem tagadom, könnyedén elintézhetnénk a hírt egy kézlegyintéssel: szélsőséges, szűk csoport akciójáról van szó, nem szabad túl nagy figyelmet fordítani rá. Másrészt egy jóérzésű ember egészen biztosan felháborodik a hír hallatán, hiszen a nyilvános könyvégetés egyértelműen kultúraellenes tett, úgy is mondhatnám: merénylet a magyar irodalom ellen.

A könyvégetés ténye mindjárt két további kérdést vet fel: miért égetnek ma, a 21. század Magyarországon könyvet nyilvánosan? Ami pedig ehhez kapcsolódik: miért épp egy Radnóti-kötet került a máglyára?

Magát az eseményt egy rövid szöveges és fényképekkel illusztrált beszámoló alapján ismerjük. A www.jovonk.info honlapon megjelent, 2013. november 15-i dátumra keltezett írás terelte a magyar sajtó és közvélemény figyelmét a könyvégetés tényére, így érdemes megvizsgálni a beszámoló szövegét és retorikáját ahhoz, hogy a korábban felvetett egyik „miért”-re választ kapjunk.

Milyen horizontból közelít a cikk az eseményhez? Ebben a kérdésben a cím segíthet. A *Megtisztulás éjszakája Miskolcon* című írás szerzője, Ligeti János egyértelműen erkölcsi-etikai perspektívából indul ki. Morális alapon igyekszik legitimizálni a csoport (MNA – Magyar Nemzeti Arcvonal) tevékenységét. A megtisztulás önmagában véve pozitív tartalmú fogalmát használva fel, hiszen a megtisztulás folyamatában megszabadulhatunk valamilyen régi, bűnös, szennyezett dologtól, ami életünk része volt. Már a cím játékba hozza a Biblia hagyományához köthető képzettársításokat.

A cikk felépítése a következő: egy rövid, vallomások, önértelmező bevezetés után két fénykép következik. Majd idézet szerepel János evangéliumából. Utána egy a csoport tevékenységével szembeni ellenérzésekkel számoló mondat. Ezt kövözően újabb idézet János evangéliumából. A beszámólót ismét két közbeszúrt fotó szakítja meg. Majd egy bekezdés arról, hogy miért is „kötelesség” könyveket égetni nyilvánosan. Ismét két fotó az eseményről. Befejezésképp pedig egy ironikus mondat jelenik meg, végül a „Kitartás!” felkiáltás zárja a cikket.

Az első, vallomások részben a harci retorika elemei dominálnak. A bevezető szerint a csoport „az erkölcsi fertő ellen” vállalja a harcot. Az első mondat egyes szám harmadik személyű, leíró jellegű perspektívája a második mondatban minden alátámasztást, indoklást mellőzve hirtelen többes szám első személyűvé, azaz képviselői jellegű „mi”-vé változik át. Így a cikk szerzője szakít a távolságtartással, hiszen a csoport nevében szólal meg, teljes egyetértésben annak ideológiájával. Az ideológiai alapot egyébként alig lehet kihámozni a cikkből, ugyanis a bevezető rész inkább tűnik esetlegesen

egymás mellé kerülő mondatok sorának, mint alapvető elvárásoknak, így a kohézióknak, az ok-okozati összefüggésnek eleget tevő szövegnek. Annyi biztosra vehető, hogy a harci retorikából egyenesen következik az ellenségképgyártása: a csoport saját identitását úgy tudja meghatározni, ha valakik vagy valamilyen tendencia ellenében „harcot üzen”.

A beszámolóban folyamatosan feltűnő tűz-szimbolikával a fény és a sötétség küzdelmét kívánják megeleveníteni, amelyben a fény oldalán a csoport szerepel, a retorika szerint Krisztushoz méltó életmódban, míg a sötétség oldalán „az írásos formájú” szenny, az erkölcsi fertő foglal helyet, az én olvasatomban: minden olyan írás, amely nem fogadja el a csoport szellemiségét, a csoport önértelmező logikájából következően: „ellenség”.

A beszámoló második részében két Bibliából vett idézettel igyekeznek alátámasztani „harcukat”: az egyik: „Én világosságul jöttem e világra, hogy senki se maradjon sötétségben, aki énbennem hisz”, illetve: „Mindenki, aki gonoszul cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei ki ne derüljenek. De aki az igazságot cselekszi, az a világosságra igyekszik, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, mert azokat Istenben végezte el.” Mindkét idézet János evangéliumából való. Ezek közül az első kommentár nélkül szerepel, míg a második elé a következő megjegyzést fűzi a szerző: „Tudjuk, hogy sokan értetlenül, gúnyosan, vagy gyűlölettel fogadják beszámolómat, ezzel le is leplezik magukat, az evangélium erről is ír.” A Bibliából vett idézeteknek az ilyen fokú kisajátítása szintén az ellenségképzés logikáját követi, kirekesztve ezzel bármilyen kritikai irányultságú megközelítés lehetőségét, amelyet a csoport ideológiájával és legfőképp tettével egyet nem értők fogalmazhatnának meg, hiszen ők maguk mindenben a Szentírást követik. A kontextusukból kiszakított idézetek így válnak egy szélsőséges eszmeiséget képviselő csoport kisajátító tendenciájú tekintélyérvű rendszerének, azaz a fanatizmus egy formájának részévé.

A fanatizmus egyébként a következő bekezdésben kerül tetőpontra, amikor is a könyvégetés gondolata mögé pozitív eszmeiséget igyekszik csempészni a szerző. Az írás érvelésmódja itt már teljesen átadja magát az összeesküvés-elméletek logikájának. Azoknak az embereknek az eszmeiségét, akik számára a könyvégetés nem járható út a kultúrában, „ostoba tévképzeteknek” nevezi, amelyeket „az ország és világhódító háttérhatalom” hozott létre. A könyvégetés eseményét pedig ezzel az érveléssel támasztja alá: „Szerintünk pedig a nemzetrombolás, az embergyalázó pornográfia, és a bolsevizmus népszerűsítése szentségtörés. Az ezeket képviselő kiadványok tűzre vetése jogos és igazságos

reakció.” Majd ezt egy ironikus mondattal, és a benne felbukkanó a pokol-metaforával csatolja vissza a beszámoló tűz-szimbolikájához: „Egy kis benzinnel kellett a pokolra segíteni a szennyet, mert még a fűtőértéke sem az igazi.”

Ezzel el is jutottunk jelen esszé második alapkérdéséig: miért éppen egy Radnóti Miklós-kötet került a máglyára? A beszámolóhoz csatolt képek alapján fiatalok, többségében katonai egyenruhába öltözve rituális szertartás keretében állják körbe az égő máglyát, amelynek tetején még jól kivehető: a Görög Zitát ábrázoló FHM-szám mellé került Radnóti Miklós *Összes versei és versfordításai*. Én azt hiszem, nem létezik olyan értékrend, legyen az bármennyire relatív is, amely ezt a két kiadványt egymás mellé helyezhetné. Az, hogy milyen könyvek, folyóiratok kerültek az égő halomra, a beszámoló tanulsága szerint „felkutatás” eredménye. A „felkutatás” pedig, mint tudjuk, célirányos folyamat. Nem tudok más magyarázatot, minthogy a Radnóti-kötet a szerző származása miatt került a halomra.

Nekem személy szerint erről radikálisan elutasító véleményem van: azt az ideológiát, amelyben a halk szavú, vallásos (katolikus) és az erőltetett menetben is haláláig embernek megmaradó Radnóti művei égne el nemzetrombolás, pornográfia és bolsevizmus címén, soha nem akarom közelebbről megismerni. Mégsem tudok szó nélkül, közönyösen elmenni a könyvégetés mellett. Az ilyen, tudatlanságon és vallási, kulturális vagy politikai fanatizmuson alapuló ideológiák könnyen válhatnak veszélyessé. Ha csak a 20. század történelmére tekintünk, akkor is találunk elég elrettentő példát. A náci Németországban több könyvégetést szerveztek, amelyek során becslések szerint több mint húsz-huszonötezer kiadvány vált a lángok martalékává. Az ebből a korszakból fennmaradt képek alapján rengeteg ember segédkezett ebben a kultúraellenes, barbár tettben.

Az ehhez hasonló ideológiák visszatérése mérhetetlen károkat okozna a kultúrában. Radnóti Miklós *Sem emlék, sem varázslat* című versében a következő megrendítő sorokat írja: „nem nézek vissza többé, s tudom, nem véd meg engem / sem emlék, sem varázslat, – baljós a menny felettem; / ha megpillantsz, barátom, fordulj el és legyints. / Hol azelőtt az angyal állt a karddal, – / talán most senki sincs”. A mi lelkiismeretünkön múlik, hogy tanulunk-e a történelem legsötétebb korszakaiból és a modern magyar irodalom olyan csúcsteljesítményeire, mint a Radnótié, méltón emlékezünk. Mert aki egy kicsit is hisz a kultúrában, annak hinnie kell abban is, hogy az irodalom olvasása közben feltáruló „varázslat” igen is megvédheti örökségünket az újra feltámadó „ordas eszmék” ellen.